

ת"פ 50856/03/18 - מדינת ישראל נגד א' ח', מ' ח'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50856-03-18 מדינת ישראל נ' ח' ואח'
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

1. א' ח'

באמצעות ב"כ עו"ד מונא שיח' אחמד

2. מ' ח'

באמצעות ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

הנאשמים

הכרעת דין

אני מורה על זיכויים של הנאשמים מביצוע עבירה של חבלה במזיד לרכב. אני מורה עוד על זיכוי של הנאשם 1 מביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד.

כללי

- נגד הנאשם 1 (להלן - **א'**) והנאשם 2 (להלן - **מ'**) הוגש כתב אישום, הכולל שני אישומים, כמפורט להלן;
 - באישום הראשון נטען כי ביום 22.5.17 תקפו הנאשמים את אמם, הגברת נ' ח' (להלן - **המתלוננת**), וזאת בעקבות סירובה לתת לנאשמים כסף. נוכח סירובה כאמור, תפס אותה א' בצווארה וחנק אותה, בעוד מ' נטל לידיו כרית, הניחה על צווארה וחנק אותה יחד עם א'. בשלב מסוים, הגיע אביהם של הנאשמים, בעלה של המתלוננת (להלן - **המתלונן**) והרחיק אותם מן המתלוננת. לאחר מכן, שבר א' את חלון חדר השינה. כשעזבו השניים את הבית בהמשך, שברו את פנס הרכב של השכנים.
- בגין האישום הראשון מואשמים השניים בעבירה של תקיפה סתם על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); ובעבירה של חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין. לא' מיוחסת גם עבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

3. באישום השני נטען כי ביום 4.6.17 תקפו הנאשמים את המתלונן, אביהם, לאור סירובו לתת להם כסף, ואף איימו עליו כי אם לא יתן להם כסף, ישרפו את בית מגוריהם. בהמשך, נטלו השניים שולחן והשליכו אותו על הרצפה. השולחן נשבר. בהמשך, מ' סגר את חלון הבית בחוזקה ושבר גם אותו. לאחר מכן, דחפו הנאשמים את המתלונן אל מחוץ לבית והכו אותו בבטנו באמצעות מוט ברזל.

בגין האישום השני מואשמים השניים בעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפה סתם על ידי שני או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

4. תשובתו של א' לאישומים ניתנה ביום 14.7.19, בגדרה הכחיש את המיוחס לו. לטענתו, לא תקף את המתלוננת ולא גרם לנזק לרכוש או לרכב במסגרת האישום הראשון, ואף הכחיש את המיוחס לו באישום השני.

תשובתו של מ' לאישומים ניתנה ביום 8.1.20. ביחס לאישום הראשון, הכחיש כל תקיפה או היזק לרכוש. ביחס לאישום השני, הכחיש כי תקף את המתלונן, אביו, אולם אישר כי לאור כעסו שהמתלונן הזמין משטרה, שבר את שולחן הבית; עוד אישר כי בזמן שסגר את חלון הבית- בעדינות, כלשונו- נשבר החלון.

פרשת התביעה

5. **המתלונן** הוא אביהם של הנאשמים. כבר בראשית עדותו ציין כי הוא מבקש להתייחס בעדותו רק לא', ומבקש לחזור בו מתלונתו נגד מ', וזאת, ככל הנראה, בהינתן שמ' מצא עבודה בעיר ---- והפסיק להשתמש בסמים. המתלונן העיד כי במשך תקופה של כשלוש שנים עישנו הנאשמים סמים מסוג "נייס גאי", באופן שהשפיע קשות על איכות החיים שלו ושל המתלוננת, רעייתו: "ממשיכים לעשן בבית ומקללים כל הזמן מקללים את אללה. נאלצתי לפנות למשטרה והלכתי גם למשרד הרווחה" (פרו' 19.10.20 בעמ' 46, ש' 22-23).

ביחס לאישום הראשון, העיד כי שמע את השניים מקללים את המתלוננת, רעייתו, ודורשים ממנה כסף. כאשר נכנס אל חדר השינה הבחין בנאשמים ובמתלוננת, ותיאר כיצד תפסו אותה והחזיקו בכרית "הם הלכו לאמא ואמרו לה אנחנו רוצים כסף רוצים כסף וא' רצה לתפוס אותה, אני אמרתי לו מה אתה עושה תצא החוצה. הוא זרק את הכרית ויצאו" (עמ' 46 לפרוט', ש' 31-32), ובהמשך מסר כי "הוא הרים את הכרית, והאחר הסתובב רצה לתפוס את אמא ואני צעקתי" (פרו' 19.10.20, בעמ' 47, ש' 1).

ביחס לאישום השני, העיד המתלונן כי הנאשמים איימו עליו שאם לא יענה לדרישתם לקבל כסף, הם ישרפו וישברו את הבית. עוד העיד כי א' שפך מים ברחבי הבית, ולאחר מכן המתלונן הורה להם לצאת מהבית, שאז דחף אותו א' מהבית ושבר את החלון. במסגרת אישום זה, התייחס המתלונן אך לפעולות שבוצעו א', תוך שנמנע מלייחס איזה מן הפעולות למ'. בנוסף, כאשר רוענן זכרונם ביחס למכות שספג מצד הנאשמים שהכו אותו במוט, מסר "כן, לאחר שסילקתי אותו החוצה היה מוט שמשתמשים בו לפרק את הגלגלים, אני דחפתי אותם החוצה והם דחפו אותי והוא הרים את המוט של הברזל ואני הייתי עומד אמרתי לו תלך מפה" (פרו' 19.10.20, בעמ' 47, ש' 16-17).

6. **המתלוננת**, אמם של הנאשמים, העידה כי הנאשמים "שברו את הבית", בתגובה לכך שלא נעתרה לבקשתם לתת להם כסף. כאשר נשאלה ביחס לתקיפתה על ידי השניים חזרה בה מתלוננתה במשטרה ומסרה כי "איך שהם באו להחזיק בחולצה שלי אז א' א' נכנס, שזה בעלי" (פרו' 23.12.20, בעמ' 38, ש' 21). משכך, ולבקשת המאשימה, הוכרזה המתלוננת עדה עוינת, והודעתה במשטרה הוגשה כראיה (ת/10), לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, התשל"ב-1982 (להלן- **פקודת הראיות**). גרסתה במשטרה ויתר חקירתה תובא בהרחבה בחלק הדיון.

7. רס"ר גרי תמים (להלן- **רס"ר תמים**); רס"ר בן חתואלי (להלן- **רס"ר חתואלי**); רס"ר ספיר טולדנו (להלן- **רס"ר טולדנו**); ורס"ב אייל הייב (להלן- **רס"ב הייב**) הם שוטרים שלקחו חלק באירועי האלימות המיוחסים לנאשמים, והעידו על דוחות הפעולה שערכו. עדויותיהם יובאו בחלקים הרלבנטיים.

פרשת הגנה

8. א' (הנאשם 1) בחקירתו הראשית הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום, ובפרט הכחיש תקיפת הוריו המתלוננים: "לא, בחיים שלי לא עשיתי ככה לאמא, רק משהו על החולצה וזהו" (פרו' 23.12.20, בעמ' 55, ש' 13).

9. מ' (הנאשם 2) העיד בחקירתו הראשית כי שבר את שולחן הבית וכן את חלון הדלת (במסגרת האישום השני), אולם הכחיש כי תקף את מי מהוריו. לדבריו, "נכון שצעקתי ויצאתי מהבית אבל אני מצטער על מה שקרה אז. אמא ואבא הרגליים שלהם על ראש שלי" (פרו' 23.12.20, בעמ' 51, ש' 16-17).

דיון והכרעה

10. עניין לנו בהכרעת דין הנשענת כולה על מהימנות עדים, ובפרט על גרסאותיהם של המתלוננת והמתלונן, הוריהם של הנאשמים. לאחר שמיעת עדויותיהם, עולה תמונה מטרידה בגדרה סבלו המתלוננים מהטרדות בלתי פוסקות מצד הנאשמים, וזאת בעקבות דרישות חוזרות ונישנות של האחרונים לקבלת כספים, שנועדו לממן את התמכרותם לסמים. ניכר היה לאורך שמיעת העדויות כי המתלוננים עייפו מהתנהגות זו לאורך השנים, והדבר הפך בלתי נסבל ממש. לצד זאת, יש להדגיש כי שני המתלוננים יחדיו ניסו להקטין, שלא לומר להעלים, את חלקו של מ' במסגרת שמיעת הראיות. הדבר נובע, כך נראה, מן העובדה כי האחרון החל לעבוד בצורה מסודרת בעיר ----, ומכאן רצונם למנוע מתלוננתם להיות לו לרועץ.

11. הדברים האמורים באו לידי ביטוי, בעיקר, במסגרת עדותה של המתלוננת, אמם של הנאשמים. חרף התלאות שהעבירו אותה בניה, ניכר היה שחזרה בה מגרסתה כפי שניתנה בתחנת המשטרה, וצמצמה את אחריותם הפלילית אך ל"שבירת הבית", בעוד היא מכחישה אלימות פיזית שהופנתה כלפיה או כלפי המתלונן, בעלה. הדברים ברורים בנסיבות העניין, ומשכך ביקשה המאשימה להסתמך דווקא על הודעתה במשטרה.

האישום הראשון - דין

12. כאמור, במהלך שמיעת עדותה של המתלוננת, זו הוכרזה עדה עוינת והודעתה במשטרה (ת/10) הוגשה כראיה, בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. בהודעתה זו, שנמסרה על ידה ביום האירוע נשוא האישום הראשון, אמרה המתלוננת כי התעוררה בשעה 05:00 בבוקר על מנת להתפלל, כשבבית המשפחה ריח "מגעיל מעישון סמים שהם מעשנים בבית" (ת/10, ש' 3-4). לדבריה, ביקשו ממנה השניים כסף, ולאחר שמסרה להם כי אין לה כספים לתת להם "א' תפס אותי בצור בצורת חניקה עם היד שלו וגם מ' רצה לחנוק אותי ובעלי עבד הרחיק אותו ממני" (שם).

13. אציין בקצרה כי התנאים לקבלת אמרתה של המתלוננת במשטרה מולאו, כמפורט להלן;

באשר לתנאי הראשון, לפיו מתן האמרה הוכח בבית המשפט, תנאי זה מתקיים בענייננו, באשר המתלוננת אישרה במהלך חקירתה בבית המשפט כי פנתה למשטרה ומסרה את ההודעה ת/10. הדבר אף מתבטא בחתימתה על ההודעה, וממילא לא הכחישה את הדברים אלא אך טענה כי איננה זוכרת.

באשר לתנאי השני, ברי שתנאי זה אף הוא התקיים עם הגעתה של המתלוננת לבית המשפט ומסירת עדותה.

התנאי השלישי מורה לנו כי "העדויות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה" (סעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות). כבר בתחילת חקירתה הראשית של המתלוננת ניכר היה ניסיונה לצמצם את אחריותם של הנאשמים באירועים נשוא כתב האישום. המתלוננת העידה אך כי השניים שברו את הבית, כלשונה, ובכך התייחסה לנזק שנגרם ("כלום, התחילו לשבור את הבית וזהו בגלל כסף כל זה היה" (פרו' 23.12.20, בעמ' 38, ש' 13)). ברם, המתלוננת הכחישה כל אלימות פיזית של ממש, תוך שהדגישה כי "איך שהם באו להחזיק בחולצה שלי אז א' א' נכנס, שזה בעלי" (שם, ש' 21). המתלוננת ניסתה להסביר את השוני בגרסתה בכך שבמועד מסירת הודעתה במשטרה הייתה נסערת ועצבנית (שם, בעמ' 39, ש' 27), והדגישה כי אף לא אחד מהנאשמים חנק אותה, אלא רק תפס בחולצתה (שם, ש' 29). כאשר עומתה עם הפער האמור בין הודעתה במשטרה לדברים שמסרה בבית המשפט, הסבירה זאת בכך ש"אני כל הזמן שוכחת, יש לי את המקרה שאני שוכחת" (שם, בעמ' 40, ש' 7).

14. אני סבורה כי יש להעדיף את דבריה של המתלוננת, כפי שנמסרו על ידה בהודעתה במשטרה (ת/10), על הדברים שמסרה במסגרת עדותה בבית המשפט. אדגיש לעניין זה, כי הפער בין ההודעה במשטרה לעדותה בבית המשפט אינו רב. המתלוננת אישרה כי בניה מכוריה לסמים, וכי האירוע נשוא האישום הראשון מקורו בדרישת הנאשמים לקבל ממנה כסף. המתלוננת אף אישרה, כאמור, כי הנאשמים גרמו לנזק בבית. חזרתה של המתלוננת מהודעתה במשטרה מתייחסת אך להפעלת אלימות מצדם. כאמור, אני סבורה כי יש להעדיף את גרסתה במשטרה, וזאת בהינתן מספר טעמים.

ראשית, ניכר היה שהמתלוננת דואגת ואוהבת את בניה, וכל רצונה הוא להביא לניקיונם מסמים. הדברים ברורים, והובאו מפורשות על ידה, כאשר מסרה כי איננה רוצה שבית המשפט יעניש אותם (פרו' 23.12.20, בעמ' 43, ש' 31). אינני שותפת לדעת ההגנה, לפיה העובדה שהמתלוננת מבקשת את ניקיונם של השניים מסמים מלמדת על מניע בהגשת התלונה. התרשמתי כי בבסיס תלונתה תסכול וקושי לראות את ילדיה חיים תחת התמכרות לסמים, כמו גם קושי נוכח התנהגותם של השניים, הנובעת מן ההתמכרות ואשר באה לידי ביטוי בהתנהגות אלימה כלפיה וכלפי אביהם. ככל שמצבם ההתמכרותי אכן היה מניע בהגשת התלונה, הרי שלא הייתה חוזרת בה מדבריה בעדותה בבית המשפט.

שנית, בעדותו של המתלונן הובהר כי מ' מצא עבודה בעיר -----, בבחינת עלה על דרך המלך, ומשכך הוריו המתלוננים ניסו להקטין את חלקו במיוחס לו בכתב האישום;

שלישית, ביום 25.6.18, יותר משנה לאחר מסירת הודעתה ת/10, מסרה המתלוננת הודעה נוספת במשטרה (ת/11), בגדרה ביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשמים. כאשר נשאלה לסיבת הביטול, השיבה כי "יש לא" משפט בחודש הבא והוא הבטיח שיהיה בסדר" (ת/11, ש' 4), וכן כי א' מסר לה שאין צורך בתלונה והוא "יתנהג טוב". הגם שביקשה לחזור בה מן התלונה, המתלוננת אישרה שהדברים שמסרה בהודעתה הראשונה היו אמת (ת/11, ש' 11-12). הנה כי כן, התרשמתי מעדותה של המתלוננת כי כל ניסיונה הוא להמעיט מן המיוחס לבניה, ולמנוע מהם עונש בגין המעשים המיוחסים להם.

15. כידוע, בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, מקום בו נסמכת הרשעתו של נאשם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, נדרשת ראיה לחיזוקה. בפסיקה נקבע לא אחת שדי כי ראית החיזוק תאמת פרט רלבנטי לעבירה הכלול באמרה, ואין זה נדרש כי החיזוק יתייחס בהכרח לשאלה במחלוקת (ראו: ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.09.15), בפס' 31 וכן ההפניות שם). בנסיבות המקרה דנן, קיים חיזוק משמעותי ובעל משקל- הוא עדותו של המתלונן, אביהם של הנאשמים ובעלה של המתלוננת, ששמע את צעקות המתלוננת מחדר השינה, וראה חלק מן המתרחש.

16. עדותו של המתלונן הותירה בי רושם מהימן. במסגרת עדותו תיאר כיצד מ' הרים כרית במטרה לתקוף את המתלוננת, שאז הוא קטע את האירוע וסילק אותם מהבית. אכן, האופן שבו המתלונן מסר את הדברים היה בלתי ברור לפרקים, ובפרט מהו חלקו של כל אחד מן הנאשמים במסגרת האישום הראשון. כך למשל, הוא תיאר כי "הוא הרים את הכרית, והאחר הסתובב ורצה לתפוס את אמא ואני צעקתי" (פרו' 19.10.20, בעמ' 47, ש' 1). בהמשך חקירתו הוברר כי מ' אחז בכרית, בעוד שא' ניסה לתפוס את המתלוננת, כך לשיטת המתלונן. מכל מקום, המתלונן לא נכח בכל האירוע נשוא האישום הראשון. עם זאת, לא יכול להיות חולק כי גרסתו זו, שהלכה למעשה הובילה לסילוקם של הנאשמים מן הבית, בהחלט מהווה חיזוק לגרסת המתלוננת בתחנת המשטרה, ואף יש בה כדי ללמד על חלקם המשותף של הנאשמים באירוע, כפי שיובהר בהמשך.

האישום השני- דיון

17. במסגרת האישום השני מיוחסת לנאשמים עבירת תקיפה סתם, וזאת בגין אלימות שהפעילו כלפי המתלונן, אביהם. המתלונן העיד בבית המשפט שהנאשמים איימו עליו שאם לא יתן להם כסף, ישרפו את בית המשפחה, ואף דחפו אותו. המתלונן ציין שא' הרים מוט ברזל והניף אותו בידו בתנועת איום להכות (פרו' 19.10.20, בעמ' 51-52). כפי שכבר צוין לעיל, מצאתי את גרסתו של המתלונן מהימנה ואמינה. המתלונן שב וחזר על השימוש הקבוע של הנאשמים, בניו, בסם מסוג "ניס גאי" ואת שאיפתו הברורה שאלה יפסיקו את השימוש וינהלו אורח חיים תקין. ניכר היה כי התנהלותם של הנאשמים פוגעת משמעותית באיכות חייהם של המתלונן ושל המתלוננת.

18. חיזוק לגרסתו זו של המתלונן אני מוצאת במזכר ת/3 שערך רס"ר טולדנו. היא תיארה שם כי פגשה במודיע-הוא המתלונן- לאחר שזה התלונן על כך שהותקף על ידי בניו שהכו אותו באמצעות מוט ברזל. עם הגעת הכוחות למקום, הנאשמים הסתגרו בתוך הבית וסירבו להכניס את השוטרים לביתם. לאחר מו"מ מול הנאשמים, הסכימו האחרונים לפתוח את דלת הבית.

19. אכן, המתלונן בעדותו בבית המשפט מסר כי הנאשמים דחפו אותו ואך הניפו את מוט הברזל בתנועה מאיימת, מבלי שהכו אותו באמצעות המוט, וזאת בניגוד למזכר ת/3 שם מסרה רס"ר טולדנו כי המתלונן מסר לה שהוכה באמצעות המוט בבטנו. לא מצאתי כי יש בפער האמור כדי לפגוע במהימנותו של המתלונן. אני סבורה כי יש להסתמך על עדותו בבית המשפט, בשים לב שהדברים שנכתבו במזכר מהווים הלכה למעשה עדות מפי השמועה ואין להסתמך עליהם בלבד לצורך ההרשעה. דבריו של המתלונן בבית המשפט היו אמינים עליו, ולפיהם הנאשמים דחפו אותו ועשו שימוש באותו מוט ברזל על מנת לאיים עליו.

גרסת הנאשמים

20. גרסתם של הנאשמים לא הותירה רושם מהימן כלל ועיקר, ובמהלך שמיעת הראיות ניכר היה זלזולם של השניים בהליך המשפטי המתנהל נגדם. הנאשמים הכחישו את המיוחס להם במסגרת האישום הראשון, למעט שבירת החלון, ובפרט הדגישו כי לא תקפו את אמם. במסגרת הודעתו של א' במשטרה (ת/1) מיום 3.6.17 הכחיש כל תקיפה של המתלוננת, ואף הכחיש כי ביקש ממנה כסף באותו היום. במסגרת הודעתו השנייה של א' (ת/6) מיום 4.6.17 הכחיש כי דחף את אביו או הכה בו עם מוט ברזל.

21. במסגרת הודעתו של מ' במשטרה (ת/5) מיום 3.6.17 אף הוא הכחיש כי הפעיל אלימות כלפי אמו (ת/5), ש' (9). עם זאת, הוא תיאר, בניגוד לא', כי באותו היום "כלום היא התחילה לצעוק ביקשתי ממנה כסף היא סירבה לתת לי, אחרי זה א' עשה קצת בלגן התחיל לצעוק" (ת/5, ש' 20-21). מ' אף תיאר כי הוא מכור לסם "ניס גאי" ורוצה להתנקות מסמים. במסגרת הודעתו השנייה של מ' במשטרה (ת/7) מיום 4.6.17 הכחיש כל אלימות כלפי המתלונן.

22. עדותם של הנאשמים בבית המשפט לא הותירה, כאמור, רושם מהימן כלל ועיקר, והנאשמים אף חזרו בהם מחלק מן הדברים שמסרו בתחנת המשטרה. כך למשל, מ' (נאשם 2) מסר במשטרה כי ביום האירוע נשוא

האישום הראשון הוא וא' עישנו סמים בתוך בית המשפחה, אולם בעדותו בבית המשפט חזר בו ומסר כי "אני לא מעשן, למה שאני אעשן בבית אני מעשן בחוץ" (פרו' 23.12.20, בעמ' 54, ש' 2). מ' אף הכחיש נחרצות כל הפעלת אלימות כלפי אמו. בשלב מסוים במהלך חקירתו הנגדית, החליט מ' להשיב בתשובה קבועה ולפיה הוא אינו זוכר את פרטי האירוע. הדברים נכונים גם ביחס לא' (נאשם 1) שהכחיש כי הפעיל אלימות כלפי מי מהוריו, וביתר תשובותיו מסר כי אינו זוכר את האירועים המיוחסים לו.

23. התרשמתי כי במהלך חקירותיהם של הנאשמים בבית המשפט הם ניסו להרחיק את עצמם מן המיוחס להם, וכאשר עומתו עם שאלות קריטיות הנוגעות לאירועים המיוחסים להם בחרו להשיב כי אינם זוכרים את האירועים, וממילא הם מכחישים הכל. הלכה למעשה עדותם לא תרמה דבר להגנתם, ולא הציגה הסברים לנטען נגדם.

האישום הראשון- הכרעה

24. כזכור, באישום הראשון מיוחסות לנאשמים עבירת תקיפה כלפי המתלוננת, לפי סעיף 382(א), דהיינו: תקיפה סתם "כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם". הפסיקה הכירה בכך שפרשנות הביטוי "חברו יחד", כמצוין בסעיף החיקוק בו הואשמו הנאשמים, מהווה הלכה למעשה ביצוע בצוותא: "הנה-כי-כן, פרשנות הביטוי "חברו יחד" בהקשר הפנימי של החוק ומתוכו מובילה למסקנה כי החוברים יחדיו הם הלכה למעשה מבצעים בצוותא" (ע"פ 4693/01 **מדינת ישראל נ' בביזאיב**, פ"ד נו(5) 580 (2002), בפס' 2 לפסק דינה של השופטת בייניש).

25. כידוע, מבצע בצוותא הוא מי שפועל יחד עם אחר כגוף אחד לשם השלמת התכנית העבריינית, והפעולות המבוצעות שייכות לכולם ולכל אחד נפרד באותה המידה (ראו למשל ע"פ 3834/10 **והבה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.03.2013), בפס' 142). במרוצת השנים העניקה הפסיקה משמעות מרחיבה לשאלת רף המעשים הנדרשים לביצוע בגדרם ייחשב אדם כמבצע בצוותא, ואף נקבע כי לעיתים ייתכן כי דרישה זו תבוא על סיפוקה אך במתן הסכמה לביצוע (יעקב קדמי "**הדין בפלילים**" חלק ראשון, בעמ' 370 (2004)). דוקטרינת הביצוע בצוותא מאפשרת איפא את הרשעתם של מבצעים בצוותא גם במצבים בהם לא הוברר מהו חלקו המדויק שנטל כל אחד מן המעורבים בביצוע (ע"פ 5706/11 **רון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.12.2014), בפס' 186 לפסק דינו של כב' השופט שהם).

26. אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל והוכיחה את אשמתם של הנאשמים בביצוע עבירת התקיפה מעבר לכל ספק סביר. הרשעתם זו של הנאשמים במסגרת האישום הראשון נשענת, כאמור, על הודעתה של המתלוננת במשטרה, שם מסרה כי א' (הנאשם 1) תפס אותה בצורת חניקה בצווארה. בנוסף, נשענת הרשעה זו על עדות המתלונן, בעלה של המתלוננת, שמסר כי הבחין במ' מרים כרית והולך לכיוונה של המתלוננת (פרו' 19.10.20, בעמ' 55). אכן, אין לכחד כי במסגרת אישום זה היה קושי לעמוד על תפקידו של כל אחד מן הנאשמים, וזאת בגין ניסיונה של המתלוננת לחזור בה מתלוננתה נגדם, וניסיונו של המתלונן להוריד מחלקו של מ', שכעת הפסיק להשתמש בסמים ועובד בעבודה מסודרת. ואולם, אני סבורה כי ממילא יש לראות בשניים כמבצעים בצוותא. א' ומ' פעלו במשותף על מנת להשיג מטרתם- קבלת כספים מאמם עבור רכישת סמים. נתון זה אושר על ידי

המתלוננים בפה מלא ובבהירות רבה. הנאשמים פעלו להשיג הכסף, ומשלא נענתה לבקשתם פעלו באלימות כלפיה. המתלונן מצדו שמע את הצעקות שבקעו מחדר השינה, ומנע מהם מלפגוע במתלוננת. התוצאה היא אפוא הרשעתם של הנאשמים בביצוע עבירת תקיפה סתם על ידי שניים או יותר במסגרת האישום הראשון.

27. ביחס לעבירה של חבלה במזיד לרכב; כזכור, נטען כי עם יציאתם את הבית במסגרת האישום הראשון, שברו את אחד הפנסים של רכב השכנים. לאחר עיון, מצאתי לזכות את הנאשמים מביצוע עבירה זו, בהיעדר ראיות מספקות.

המאשימה ביקשה לבסס את אשמת הנאשמים בביצוע עבירה זו על עדויות המתלוננים, ואולם אינני סבורה כי הדבר צלח, בוודאי שלא ברמה המתבקשת בפלילים. כך, במסגרת עדותו של המתלונן הוא מסר כי השניים דקרו גלגלים של רכב, ושלל שבירה של פנסים (פרו' 19.10.20, בעמ' 55). המתלוננת אמנם מסרה בהודעתה במשטרה כי עם יציאתם של הנאשמים מן הבית הם שברו את אחד הפנסים של רכב השכנים (ת' 11, ש' 6-7), אולם במסגרת עדותה בבית המשפט הבהירה כי לאורך האירוע כולו לא יצאה מן הבית, ולמדה על שבירת הפנסים מדבריו של המתלונן, בעלה, שמסר לה זאת לאחר מעשה מבלי שהבחינה בכך בעצמה (פרו' 23.12.20, בעמ' 47). בהיעדר ראיות נוספות המלמדות על אופן גרימת החבלה לרכב, כמו גם תיעוד כלשהו לנזק שנגרם, התוצאה היא אפוא זיכויים של הנאשמים מביצוע עבירה של חבלה במזיד לרכב.

28. עוד במסגרת האישום הראשון, מיוחסת לא' (נאשם 1) בלבד עבירה של היזק לרכוש במזיד, בגין שבירת חלון חדר השינה. לאחר בחינה, דומה כי המאשימה הוכיחה כדבעי אשמתו של א' בעבירה זו. אשמתו עולה מהודעתה של המתלוננת במשטרה, שם מסרה כי א' שבר את חלון (ת' 1, ש' 6); אשמתו עולה גם מעדותה של המתלוננת בבית המשפט, שם אמנם חזרה בה מאלימות שהופנתה כלפיה מצד הנאשמים, אולם אישרה כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון א' אכן שבר את החלון (פרו' 23.12.20, בעמ' 41); עוד עולה אשמתו של א' בשבירת החלון מעדותו של המתלונן אביו, שמסר כי א' שבר את החלונות (פרו' 19.10.20, בעמ' 46); ומעל לכל אלה, אשמתו של א' עולה מהודעתו במשטרה, שם מסר כי לאחר שהמתלוננת העירה אותו "איך שאני קמתי אני זזתי ופגעתי בחלון וזה נשבר קצת" (ת' 1, ש' 36-37). אני מאמצת את גרסת המתלוננים לעניין זה, ודוחה את הסבריו של א' במשטרה לפיה דובר היה בטעות אנוש שהובילה לשבירת החלונות. המתלוננים שניהם סיפרו כיצד הנאשמים במספר הזדמנויות "שברו" את הבית, וכך גם במסגרת האישום הראשון. התוצאה היא אפוא הרשעתו של א' בביצוע עבירה של היזק לרכוש בזדון במסגרת האישום הראשון.

האישום השני- הכרעה

29. גם ביחס לעבירת התקיפה באישום השני, אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה. הרשעה זו נשענת על עדותו של אבי הנאשמים, המתלונן, שהותירה בי רושם מהימן ואמין. אני מאמצת את גרסת המתלונן, ולפיה הנאשמים דחפו אותו, וא' הרים את מוט הברזל והניף אותו בתנועה מאיימת. לא הוכח כי הנאשמים הכו את המתלונן באמצעות המוט, אולם ממילא דחיפתו של המתלונן על ידי השניים ממלאת אחר רכיב התקיפה, ולא מצאתי בעובדה שלא הוכחה תקיפתו באמצעות המוט כדי לשנות ממסקנה זו.

בהמשך ישיר אעיר, כי אף לא ראיתי חשיבות לשאלת זהות החפץ המתכתי שהונף על ידי א' בצורה מאיימת. הגם שכתב האישום ציין כי מדובר במוט ברזל (כמו גם בדוחות הפעולה הרלבנטיים), הרי שבעדותו של המתלון הבהיר כי מדובר ב"ברזל שמפרק את הגלגלים של הרכב" (פרו' 19.10.20, בעמ' 57). כך או אחרת, משלא הוכח כי הכלי האמור שימש להכות במתלון אלא רק להפחידו, לא מצאתי בפער האמור משום סתירה היורדת לשורשו של עניין או רלבנטיות לשאלת התקיפה (שהוכחה בדחיפות הנאשמים את המתלון). התוצאה היא אפוא הרשעתם של הנאשמים בביצוע עבירת תקיפה סתם על ידי שניים או יותר במסגרת האישום השני.

30. ביחס לעבירת האיומים, הוכח כי הנאשמים איימו על המתלון, כי ככל שלא יתן להם כסף, ישרפו את בית המשפחה "אמרו שנשבור את הבית ונשרוף אותו, אמרתי להם כן תשברו את הבית ותשרפו אותו" (פרו' 19.10.20, בעמ' 48, ש' 8). אני מאמצת לעניין זה את גרסת המתלון, ודומה כי איומים ברוח זו היו עניין שבשגרה עבור המתלוננים, אשר הנאשמים הטילו עליהם אימה של ממש נוכח התמכרותם לסמים.

31. ביחס לעבירה של היזק לרכוש במזיד, זו מיוחסת באישום השני לשני הנאשמים בגין שבירת שולחן פלסטיק שהיה בבית, וכן שבירת חלון דלת הכניסה של הבית. דא עקא, שמחומר הראיות בכלל, ומהודאתו של מ' בפרט, עולה כי העבירה בוצעה אך על ידי האחרון. הדברים עולים מפורשות מהודעתו של מ' במשטרה (ת/7, ש' 32), כמו גם מתשובתו לאישום מיום 8.1.20. מסקנה זו נשענת גם על עדותו של המתלון שמסר כי מ' הוא ששבר את שולחן הפלסטיק, ואף הדגים את אופן השבירה (פרו' 19.10.20, בעמ' 53, ש' 1), וכן מסר כי שבר את חלון דלת הבית (שם).

שיבוש מהלכי משפט

32. בהודעתה השנייה של המתלוננת במשטרה (ת/11), בגדרה ביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשמים, נשאלה על ידי החוקר האם א' ביקש ממנה לבטל התלונה, ועל כך השיבה בחיוב, ובנימוק לפיו הוא הבטיח שישנה את התנהגותו. המתלוננת אף מסרה כי מ' גם כן ביקש ממנה לפעול כאמור. במסגרת עדותו של א' בבית המשפט, הוא אישר כי התקשר אל אמו וביקש ממנה לבטל התלונה נגדו. הנאשם הוזהר אפוא כי עליו להתגונן גם בפני הרשעתו בביצוע עבירה של שיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

33. בסיכומים מטעמו של א' נטען כי הגם שהמתלוננת מסרה כי מ' אף הוא ביקש ממנה לבטל את התלונה, האחרון לא נשאל על כך בחקירתו הנגדית, ומשכך יש להימנע מהרשעת א' בביצוע עבירת השיבוש, ולו מטעמים של צדק והגינות. לאחר שקילה, מצאתי לקבל את הטענה. סברתי כי אכן נכון להרשיע את א' בביצוע עבירת שיבוש כאמור, ובפרט נוכח הזהרתו בדיון כי עליו להתגונן מפניה, אולם בשים לב כי מ' אף הוא ביקש מן המתלוננת לבטל את התלונה, אך כלל לא נשאל על כך בחקירתו הנגדית, וממילא לא הוזהר כי עליו להתגונן מפניה, אמנע מלהרשיע את א' בעבירה זו, מטעמי שוויון והגינות.

מחדלי חקירה

34. בסיכומים מטעם א' נטען לקיומם של מחדלי חקירה, בכך שלא נבדקו מצלמות אבטחה באזור; לא נחקרה בתו של המתלונן שהיתה עדה לאירוע ואף לא הגיע מומחה מז"פ לבית המשפחה לבחון את הנזק שנגרם.

35. כידוע, "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם" (ראו בע"פ 5633/12 **נימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.07.13)). עם זאת, בהלכה פסוקה נקבע כי במסגרת בחינתם של מחדלי החקירה על בית המשפט להעריך האם מחדלי החקירה מקימים חשש שמא הגנתו של הנאשם קופחה נוכח הקושי להתגונן מול התשתית הראייתית המרשיעה, באופן העולה לכדי פגיעה בזכותו היסודית של הנאשם להליך הוגן (ראו ע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.16)). לאחר בחינה, דומני כי טענה זו של ב"כ א' אין בה ממש ודינה להידחות.

לא פעם התייחסתי לטענה בדבר מחדלי חקירה בכלל, וקיומן של מצלמות אבטחה בפרט, בצייני כי תיעוד חזותי של אירוע פלילי הוא דבר מבורך במסע אחר חקר האמת, ולעיתים בבחינת "ראיית זהב" אובייקטיבית. דא עקא, שהמציאות מלמדת כי לא בכל חקירה מתאפשר הדבר, וברי כי המדובר בשיקול מקצועי של היחידה החוקרת, אשר תפעל לפי שיקול דעתה ואמות המידה המנחות איתה. אני מקבלת את הסברי השוטרים שנשמעו בפניי, ולפיהם יש מצלמות באזור האמור אך לא כאלה הפונות אל בית המשפחה (19.10.20, בעמ' 43). הדברים נכונים גם ביחס לעדותה של בת המשפחה המתגוררת בבית, ובהקשר זה אין לי אלא להזכיר כי במסגרת חקירת המשטרה אין חובה כי זו תאתר את הראיות המקסימליות להוכחת אשמה, אלא את הראיות המספקות (ע"פ 804/95 **גרינברג נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(4), 200, עמ' 208-209). מכל מקום, ככל שמי מהנאשמים סברו כי יש בעדותה כדי לסייע בהגנתם, מוטב היה להם להביאה לעדות.

סוף דבר;

36. נוכח כל האמור לעיל, הנאשמים מזוכים מביצוע עבירה של חבלה במזיד לרכב. הנאשם 1 מזוכה גם מביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד.

37. אני מורה על הרשעתם של הנאשמים כדלקמן:

א. במסגרת האישום הראשון:

- הנאשם 1 מורשע בביצוע עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין; ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

- הנאשם 2 מורשע בביצוע עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.
עמוד 10

ב. במסגרת האישום השני:

- הנאשם 1 מורשע בביצוע עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- הנאשם 2 מורשע בביצוע עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשפ"א, 07 יולי 2021, במעמד הצדדים